

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 15 (430)
2023. gada
29. oktobris

Svētums - kristīgais ceļš, kā būt pilnībā cilvēkam

Šī gada Svētdarīšanas dienas svētku tēma ir Svētums - kristīgais ceļš, kā būt pilnībā cilvēkam. Pasaulē, kurā mēs dzīvojam un kura ir tik sarežģīta - karš, klimata pārmaiņas, globalizācija, neierobežots patēriņš, cilvēks zaudē savu patieso identitāti. Ko nozīmē būt cilvēkam?

Gan mūsu kustības "Pro Sanctitate" dibinātājs, Dieva kalps Guljelmo Džakvinta, gan svētais Jānis Pāvils II saka - īsts kristietis ir īsts cilvēks. Patiesi, Džakvinta mums saka: patiesi svētais ir patiesi kristietis, patiesi cilvēks.

Tādēļ mēs piedāvājam virkni iniciatīvu, padziļinātu mācību un lūgšanu par šo tēmu.

Tad raudzīsimies uz Kristu - Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Viņš ir kļuvis par tādu pašu cilvēku kā mēs, lai parādītu mums ceļu, kā būt pilnībā cilvēkam. Tāpēc mēs sev uzdodam jautājumu, kāpēc kristīgais ceļš patiešām ir Kristus un kāpēc, sekojot Kristum, mēs kļūstam pilnībā cilvēciski.

Kristiešu ceļš ir Kristus

Mēs esam nonākuši pie izšķirošā punkta: Baznīca ir cilvēces vēsturē kā Gara un Kristus dzīvību dāvājošās klātbūtnes zīme un liecība, tā ir pravietiska dievišķās dāvanas zīme, kas tiek piedāvāta visiem vīriešiem un sievietēm, bez atlīdzības un jau iepriekš, pirms jebkādiem nopelniem. Atkal smeļoties no Vatikāna II koncila mācības, mēs iedziļināties tieši attiecībās starp Kristu un cilvēci, attiecībās, kas ir tik dziļas, ka ietekmē cilvēka identitāti no viņa izcelsmes līdz pēdējam mērķim.

Konstitūcijā *Gaudium et spes* nr. 3 tiek atzīts "cilvēka augstākais

aicinājums" un "dievišķās sēklas klātbūtne viņā"; saskaroties ar jautājumiem, kas mīt cilvēka sirds dziļumos, Baznīca norāda uz Kristus gaismu, kurš "par visiem miris un augšāmcēlies dod cilvēkam gaismu un spēku, lai viņš varētu atbildēt uz savu tik augsto aicinājumu" (GS 10). Pastāv tieša saikne starp cilvēka aicinājumu un Kristu, kurš nav tikai palīgs no ārpuses,

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 29. oktobris.

Parastā liturģiskā laika posma 30. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par + Mariju, + Jāni un + Imantu; lūgšana "Svētais Dievs"

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise par Mežaļu ģimeni

15.00 Sv. Mise par Olekšu dzimtu

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 30. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Viļa dziedināšanu. Rožukronis

Otrdiena, 31. oktobris.

8.00 Sv. Mise par Armanda ģimeni un Guntaru. Rožukronis

18.00 Sv. Mise – Vispasaules svētdarīšanas diena

Trešdiena, 1. novembris. Visi svētie, obligātas svinības.

8.00 Sv. Mise par draudzi

11.00 Sv. Mise par Svenču dzimtu

16.30–18.30 Grēksūdze

18.30 Sv. Mise; procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

Ceturtdiena, 2. novembris. Visu ticīgo mirušo piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise

11.00 Sv. Mise par Lāču dzimtu;

procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem

18.00 Sv. Mise par Tretjakovu dzimtu;

procesija ar aizlūgumiem par mirušajiem.

Piektdiena, 3. novembris.

8.00 Sv. Mise par + Vitāliju un + Evgeņiju Platačiem; Jēzus Sirds litānija.

Sestdiena, 4. novembris. Sv. Kārlis Boromejs, bīskaps, piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par + Dzidru Dukaļsku; Dievmātes litānija

Svētdiena, 5. novembris.

Parastā liturģiskā laika posma 31. svētdiena.

Vissvētākā Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise; lūgšana "Svētais Dievs"

9:30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā sv. Mise par + Andreju Jodi

15.00 Sv. Mise par + Anastasiju

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 6. novembris.

8.00 Sv. Mise par Zinaīdu

Otrdiena, 7. novembris.

8.00 Sv. Mise par Jāni un viņa ģimeni

15.00 Sv. Mise Rīgas 1. slimnīcā

Trešdiena, 8. novembris.

8.00 Sv. Mise par + Jāni, + Jāni, + Olgu un + Anatoliju

16.30 – 18.30 Grēksūdze

18.00 Adorācija

19.00 Sv. Mise jauniešiem par + Rozāliju

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore – Andžela mob. 26156406

Pr. Renārs Birkovs, administrators:

brenars@inbox.lv; mob. 28688843

Ročieni

Ceturtdiena, 9. novembris. Laterāna bazilikas iesvētīšanas gadadiena, svētki.

8.00 Sv. Mise par + Antonu Strodu

Piektdiena, 10. novembris. Sv. Leons Lielais, pāvests un Baznīcas doktors, piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise Līgitas Kvieses nodomā; Jēzus Sirds litānija.

Sestdiena, 11. novembris. Sv. Mārtiņš no Turonas, bīskaps, piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par + Stasiju Trantovsku

Svētdiena, 12. novembris. Parastā liturģiskā laikaposma 32. svētdiena.

8.00 Sv. Mise; lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise par + Andri Arbidānu

15.00 Sv. Mise par Venerandu, Oskaru, Daniellu, Andri

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 13. novembris.

8.00 Sv. Mise par + Viesturu Krastiņu

Otrdiena, 14. novembris.

8.00 Sv. Mise par Austras Intas Bāliņas veselību

18.00 Sv. Mise Onkoloģijas centrā

Trešdiena, 15. novembris.

8.00 Sv. Mise par + Valēriju un Feliksu Užiniem

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

16.30-18.30 Grēksūdze

18.00 Adorācija

19.00 Sv. Mise jauniešiem par Beču, Kozuļu un Strodu dzimtām, par + Herbertu, + Silviju un + Sarmīti

Ceturtdiena, 16. novembris.

8.00 Sv. Mise + Kazimira Vagonis

Piektdiena, 17. novembris.

8.00 Sv. Mise par + Zofija Plonis; Jēzus Sirds litānija.

Sestdiena, 18. novembris.

Latvijas Republikas neatkarības proklamēšanas gadadiena

8.00 Sv. Mise

18.00 Sv. Mise – dziedināšanas dievkalpojums

Svētdiena, 19. novembris. Parastā liturģiskā laikaposma 32. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par + Donātu, + Lūciju, + Reģīnu Ruskuliem; lūgšana “Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise par Jodis dzimtu

15.00 Sv. Mise par Kārli Kristiānu

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Svētums - kristīgais ceļš, kā būt pilnībā cilvēkam

bet gan "visas cilvēces vēstures atslēga, centrs un mērķis". Kristus var būt "gaisma", pateicoties tam, kas Viņš ir: neredzamā Dieva attēls un visu radību pirmdzimtais, tāpēc tieši un sākotnējā saistībā ar radībām.

Kas ir cilvēka aicinājums, no kura var izsekot viņa identitātei, ir skaidrāk paskaidrots dokumenta nr. 12. Šis jautājums atver nodaļu, kas veltīta cilvēka personas cieņai un uz jautājumu "kas ir cilvēks?" dokuments paskaidro, ka vēlas atbildēt ar "dievišķās atklāsmes mācību", kas ļauj sniegt atbildi, "kas raksturo patieso cilvēka stāvokli, sniedz iemeslu viņa bēdām un vienlaikus ļauj pareizi izzināt viņa cieņu un aicinājumu" (GS 12). Ir Bībeles atsaucē uz cilvēka radīšanu pēc Dieva tēla (Rad 1:25-27): šis fakts atklāj cilvēku kā tādu, kas spēj iepazīt un mīlēt savu Radītāju, kā arī padara viņu par līdzdalībnieku Viņa valdīšanā pār visu radību. Otra atziņa, kas izriet no Radīšanas grāmatas atklāsmes, ir cilvēkam piemītošā sociālā daba, kas koncila dokumentā ir parādīta nevis kā vienkāršs fakts, bet kā konstituējošs elements, bez kura cilvēks nevar dzīvot un īstenot savu aicinājumu.

Kristus un cilvēces attiecību apraksts sasniedz savu kulmināciju šī dokumenta nr. 22: cilvēka aicinājums, noslēpums, kuru kā lieluma un posta apvienojumu atspoguļo viņa eksistence, atrod savu pilnību "Kristū, jaunajā cilvēkā". Tieši Kristus, visas cilvēces vēstures atslēga, centrs un mērķis, tiek atzīts par to, kurš vienīgais var likt cilvēkam iepazīt savu patieso identitāti, jo Viņš ir jaunais cilvēks, perfekts cilvēks (sal. GS 41), cilvēks savā pilnībā.

Kristū, iemiesotajā Vārdā, "cilvēka noslēpums atrod patiesu gaismu"; tas ir viss Kristus, kas izgaismo cilvēka noslēpumu. Viņa atklāsmē par Dieva Tēva mīlestību, Viņa kā Dēla izpausme, pati Viņa dzīve atklāj cilvēka aicinājumu, kurš ir aicināts stāties vienotībā ar Dievu, būt Dēlā par dēlu un Kristus sekošanā

atrast konkrētu veidu, kā šo aicinājumu īstenot.

Kristus cilvēcības uzņemšanās nebija vispārīga, abstrakta, bet gan konkrēta: Kristus uzņemās ikvienu cilvēciskās eksistences aspektu, jo "caur iemiesošanos Dieva Dēls noteiktā veidā savienojās ar katru cilvēku. Viņš strādāja ar cilvēka rokām, domāja ar cilvēka prātu, rīkojās ar cilvēka gribu, mīlēja ar cilvēka sirdi. Dzimis no Jaunavas Marijas, Viņš kļuva patiesi viens no mums, visā līdzīgs mums, izņemot grēku (GS 22). Varētu rezumēt sakot, ka Kristus sasniedz katru cilvēku, un viss cilvēks savā konkrētajā un pilnīgajā eksistencē padara iespējamu piepildījumu plānam, kas aizsākts radīšanā: Kristū cilvēks var sasniegt savu piepildījumu kā Dieva tēls, tieši kļūstot līdzīgs Viņam.

Taču ļoti svarīgs aspekts ir identificēt nevis vienu vai vairākas cilvēka spējas, bet gan visu cilvēka eksistenci kā "vietu", kurā Dieva tēls veidojas, aug un piepildās viņā. Viss cilvēks tiek iekšēji atjaunots, gaidot "miesas atpestīšanu" (Rom 8, 23), (GS 22). Radīšana, pestīšana, pagodināšana attiecas ne tikai uz dvēseli vai garu, bet viss cilvēks piedalās jaunajā radīšanā; patiesi, ne tikai cilvēks, bet visa radība vaid un cieš, gaidot atbrīvošanu (sal. Rom 8), lai tiktu atkal atjaunota Kristū (sal. Kol 1).

Garā cilvēka persona tiek saistīta ar Lieldienu noslēpumu, "kļūstot līdzīga Kristum nāvē, tādējādi viņš dosies uz augšāmcelšanos, stiprināts cerībā" (GS 22); taču koncila antropoloģiskajam piedāvājumam ir universāls horizonts, jo universāla ir Dieva piedāvātā pestīšana un līdz ar to arī Gara darbība; mēs varam saprast, ka Gars "ikvienam dod iespēju būt saistītam ar Lieldienu noslēpumu",

bet veids, kādā tas notiek, cik lielā mērā tas tiek īstenots individuālā personā, pieder Dieva noslēpumam.

Kristus atklāj cilvēkam viņa augstāko aicinājumu, patiesi, mēs varam teikt, ka Viņš pats ir cilvēka redzamā manifestācija visā pilnībā un šī aicinājuma īpašais saturs ir filiācija: Kristus atklāj Dievu kā Tēvu un Sevi kā dēlu, un cilvēka aicinājuma dziļākā realitāte ir dievišķā filiācija, kļūšana par Dieva bērniem, līdzīgiem Kristum un Kristū.

Cilvēka dievišķais aicinājums tiek īstenots attiecību un sociālajā dimensijā. Mēs jau citējām fragmentu no GS 12, kurā teikts: "Jo cilvēks pēc savas būtības ir sociāla būtne un bez attiecībām ar citiem viņš nevar dzīvot, nedz izpaust savas dāvanas", kurā uzsvērts, ka sociālā sfēra ir neizbēgama cilvēka identitātes un līdz ar to arī aicinājuma dimensija.

Tomēr pārdomas par cilvēka radīšanu pēc Dieva attēla paver citas perspektīvas, kas ļauj dziļāk izprast šo aspektu.

GS 19 mēs lasām, ka "cilvēka cieņas cildenākais aspekts ir viņa aicinājums uz vienotību ar Dievu", kas ir sākotnējs, ar radīšanu saistīts aicinājums, jo "cilvēks jau no savas dzimšanas ir aicināts uz dialogu ar Dievu". Pirmo atziņu, kas palīdz izprast, ko nozīmē tas, ka cilvēks ir Dieva attēls, mēs varam atpazīt aicinājumā uz vienotību ar Dievu: attiecības ar Dievu iegūst noteicošo raksturu, jo tās atklāj, ka cilvēks atšķiras no visām radībām, jo Dievs viņā ir ielicis kaut ko no sevis, savu dievišķo elpu. Tādēļ tās ir radībai raksturīgas, bet arī iekšējas attiecības: Dievs ne tikai radīja cilvēku, kā Viņš to darīja ar citām radībām, bet izveidoja ar viņu atšķirīgas, abpusējas attiecības. Cilvēks ir spējīgs

iepazīt un mīlēt savu Radītāju un piedalās Dieva valdīšanā pār radību. Tādējādi sākotnējās attiecības ar Radītāju ir cilvēka identitātes attiecību būtības primārā izpausme un ļauj viņam pilnībā īstenot savu aicinājumu.

Cilvēka cieņa, viņa aicinājums, viņa spēja veidot attiecības ar sevi, Dievu, ar radību izriet no tā, kas viņš ir, no tā konstitucionālā, neatņemamā un neizdzēšamā elementa, kas ir Dieva attēls, nospiedums, iedīgļis, Dieva klātbūtne viņā un viņa eksistenciālajā konstitūcijā. Tas nozīmē, ka vitālās saiknes uzturēšana ar savu izcelsmi ir nosacījums, kas ļauj cilvēkam arvien pilnīgāk dzīvot šo aicinājumu.

Pravietojums un liecība

Tādējādi Baznīca un kristieši vēsturē ir pravietiska zīme un liecība par cilvēces aicinājumu būt vienai ģimenei Kristū, par Kristus centrālo lomu katrā cilvēkā un cilvēcē kopumā, lai padarītu mūs pilnībā cilvēciskus. Svētums ir tieši šī Kristus klātbūtne, Dieva dzīve mūsos, kas arvien skaidrāk izpaužas dzīves konkrētībā, personīgajā dimensijā (jūtās, domās, darbos, attiecībās), kas izplatās uz cilvēkiem un situācijām. Svētums nekad neatstāj cilvēkus un lietas tādus, kādi tie ir pat gadījumos, kad tas netiek atzīts un pieņemts.

Šis cilvēks ir viens - sacīja Dievs, skatoties uz Ādamu, jo viņš ir radīts pēc Dieva attēla un līdzības, kas ir mīlestības kopība, kura dāvā sevi nemītīgi.

Kristus atklāja Dieva seju visā pilnībā un parādīja, ka cilvēks ir cilvēks visā pilnībā, uzņemoties kalpa stāvokli, dzīvojot vairs ne sev, bet cits citam.

Cilvēkā ir dievišķais aicinājums, vai drīzāk - tikai dievišķais aicinājums ir tas fundamentālais aicinājums, kas nosaka

viņa vai viņas identitāti un misiju; šis aicinājums ir katrā cilvēkā, pat ja viņš vai viņa to vairs nezina vai neatceras, pat šodien, kad cilvēce šķiet virspusēja, izklienēta, apņēmusies meklēt tikai to, kas viņus dara laimīgus (pat uz īsu brīdi) vai vienkārši liek justies dzīviem un sava likteņa noteicējiem. Staigāt svētuma radītā spriegumā nozīmē dzīvot, atdzīvinot dievišķo dzīvi, ko Dievs mums ir dāvējis, padarot ikdienas dzīvi visos tās aspektos par Dieva, kas mājo manī (personīgais svētums) un starp mums (svētie kopā), klātbūtnes zīmi.

Sākumā mēs minējam triādi svētums-kristietība-cilvēcība, bet tagad mēs saprotam, ka pareizāk būtu rakstīt svētums → **Kristus** ← cilvēcība. Svētums ir dzīvošana, sekojot Kristum, cenšoties "sasniegt Kristus diženuma pilnības mēru" (Ef 4, 13), staigājot kopā ar citiem. Kopība un brālība nav aspekti, kas būtu jāaplūko atsevišķi no garīgā ceļa un personīgās dzīves, bet attiecas uz dzīves pilnību, ko cilvēks var sasniegt.

Pāvests Francisks uzsver saikni starp svētumu un kopību, veltot tam savu apustuliskā pamudinājuma *Gaudete et exsultate* sadaļu (Nr. 140-146), kuras virsraksts ir "Kopienā". Kopienā cilvēks rod spēku pretoties kārdinājumiem un pārvarēt egoismu, viņš piedzīvo svētumu kā ceļojumu, kas jāveic kopā, jo tajā ir klātesošs augšamcēlušais Kungs, notiek dalīšanās ar Vārdu un svinēta Euharistija. Svētums tiek izdzīvots ne tikai īpašos brīžos, bet arī mazos ikdienas notikumos, rūpēs par "sīkumiem", kas svētumu iedzīvina konkrētājā dzīvē.

Cristina Parasiliti, "Pro sanctitate"

Sv. Jozafata mocekļa nāvei 400

12. novembrī aprit 400 gadi kopš mocekļa nāvē gāja sv. Jozafats – Polockas bīskaps. Pazīstams kā liels svētais, kura darbību raksturo pašai dziedzīgi centieni pēc vienotības starp katoļiem un pareizticīgajiem vienā Baznīcā, kas pulcējas ap sv. Pētera pēcteci – Romas pāvestu.

Jozafats Kuncevičs dzimis 1580. gadā Volodimirā Volīnijā, Lietuvas hercogistē. Viņš bija pareizticīgo vecāku dēls un dzīvoja laikā, kad tradicionālā pareizticīgo baznīca un baltkrievu grieķu katoļu baznīca atradās pastāvīgā konfliktā.

Pēdējā Florences koncila laikā (1451-1452) bija atjaunojusi pilnīgu sadraudzību ar Romu, atzīstot Pētera primātu.

Jozafats pievienojās katolicismam un tika uzņemts Svētā Bazilija ordenī. Viņš tika iesvētīts par priesteri bizantiešu ritā un vēlāk kļuva par Polockas (tagadējā Baltkrievija) arhibīskapu.

Viņa pastorālā dedzība nesa viņam apmelojumus, ļaunprātīgu kritiku un neizpratni. Viņš ieguva "ārējus" ienaidniekus, bet arī negaidītus "iekšējus"

ienaidniekus, jo daudzi katoļi vēlējās izvairīties no garīgās disciplīnas noteikumiem un žēlsirdības prasībām. Vienotības Garam aizvien pretojas cilvēku vājības un grēks. Dažkārt pat paliek iespaids, ka pastāv spēki, kas gatavi darīt gandrīz jebko, lai mazinātu un pat izbeigtu kustību uz kristiešu vienotību. Bet mēs nevaram padoties: ikdienas mums jāatrod drosme un spēks, kas reizē ir Gara dāvana un cilvēku centienu rezultāts, lai turpinātu jau uzsāкто ceļu.

Svētais, reaģējot uz draudošajām briesmām savai dzīvībai, gāja tik tālu, ka teica: "Es esmu gatavs mirt par svēto savienību, par svētā Pētera un Romas pāvesta pārākumu." 1623. gada 12. novembrī, kliežot "Nāvi pāvestam!", Jozafatam uzbruka ekstrēmistu pareizticīgo pūlis un pēc tam nogalināja - viņu caurdūra ar šķēpu.

Sv. Pāvests Jānis Pāvils II par šo svēto teica: "Zīmīgs upuris šajā ziņā bija Polockas un Vitebskas arhibīskaps Jozafats Kuncevičs (1580 – 1623), kura mocekļība nesa viņam nezūdošo mūžīgās godības kroni. Pašlaik viņa miesa atdusas Vatikāna bazilikā, kur to aizvien dievbijīgi un ar pateicību pagodina katoļi no visas pasaules".

Sv. Jozafata varonība tā laika konkrētajos apstākļos, īpaši saspīlētajās attiecībās reliģisku un politisku iemeslu dēļ, arī šodien mūs māca un pamudina uz pašai izlīdzību miera veicināšanā. Lūgšim šī svētā aizbildniecību par Ukrainu, par mieru starp slāvu tautām, par izlīgšanu mūsu tik daudzveidīgajā sabiedrībā.

**SVĒTĀ MISE
JAUNIEŠIEM**

TREŠDIENĀS

**VISSVĒTĀKĀ
SAKRAMENTĀ
ADORĀCIJĀ 18.00**

SV. MISE 19.00

**GRĒKSŪDZES SĀKOT NO
16.30**

**VISPASAULES
SVĒTDARĪŠANAS DIENĀS**

**Svētums - kristīgais ceļš,
kā būt pilnībā cilvēkam**

**Kustība
Pro Sanctitate
Tevi mīļi aicina**

**Rīgas Sv. Jēkaba
katedrālē
31. 10. plkst. 18.00
Adorācija
Sv. Mise**

**Sv. Jēkaba
katedrāles koris
aicina pieteikties
jaunos dalībniekus,
kuri ar savām balsīm
palīdzētu korim**

2. novembrī

19.30

Koncerts *Requiem*

**Apvienotā "Vivat",
"Namejs" un
"Versija" koru
izpildījumā**

**Pateicamies
ikvienam par
atbalstu Sv. Jēkaba
katedrāles remontam
un draudzes
vajadzībām!**

**Lūdzam atbalstīt katedrāli
ar ziedojumu**

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505

* * *

**Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem**
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28688843

E-pasts: brenars@inbox.lv

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Renārs

Datorsalikums: pr. Renārs

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com